

Thánh Kinh Thần Học

(www.thanhkinhthanhoc.net)

Nhà cầm quyền và người Cơ Đốc

Trần Tấn Hưng

Hai quốc gia:

Đối với chúng ta là những người Cơ Đốc, thì chúng ta là công dân của hai quốc gia. Công dân của quốc gia trên đất và công dân của quốc gia trên trời (Phi-líp 3:20).

Đức Chúa Trời lập lên nhà cầm quyền:

Thánh Kinh cho chúng ta biết rằng, tất cả nhà cầm quyền là do Đức Chúa Trời lập nên (Rô-ma 13:1), không cần biết nhà cầm quyền đó tốt hay xấu. Chính Đức Chúa Trời là Đấng đã lập lên vua Nê-bu-các-nết-sa của Ba-by-lôn, và xử dụng vua trong ý muốn của Ngài là bắt dân Y-sơ-ra-ên qua Ba-by-lôn. Và cũng chính Đức Chúa Trời là Đấng hạ vua Nê-bu-các-nết-sa xuống, rồi lại nhấc vua lên.

'...Đấng Tối Cao cầm quyền trên mọi nước, Ngài muốn giao quyền thống trị cho ai tùy ý Ngài, Ngài có thể đem người ở địa vị thấp nhất lên cai trị.' (Đa-ni-ên 4:17)

'...cho đến khi bệ hạ nhận biết rõ rằng Đấng Tối Cao cầm quyền trên mọi quốc gia, và Ngài muốn giao quyền thống trị cho ai tùy ý Ngài.' (Đa-ni-ên 4:25)

'Nay Ta giao tất cả các đất nước này vào tay Nê-bu-cát-nết-sa, vua Ba-by-lôn, đây đó ta...' (Giê-rê-mi 27:6)

Đức Chúa Trời là Đấng thiết lập nhà cầm quyền, nhưng Ngài không thiết lập lên sự độc ác của nhà cầm quyền. Ngài thiết lập nhà cầm quyền, nhưng Ngài không chấp nhận sự bại hoại của nhà cầm quyền. Có những khúc Kinh Thánh cho chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời nghịch cùng những quốc gia và những người lãnh đạo cai trị độc ác (Ê-xê-chi-ên 11:1-4; 2:27; A-mốt 1; Ha-ba-cúc 1:4)

'Khốn thay cho những kẻ ban hành những luật tội lỗi và những sắc luật áp bức.' (Ê-sai.10:1)

'Khốn cho kẻ xây cung điện trên nền tảng phi nghĩa, dựng lầu gác với phương tiện bất công, bắt đồng loại phục dịch không công, không trả thù lao cho họ!' (Giê-rê-mi 22:13)

Cơ Đốc Nhân vâng phục nhà cầm quyền:

Là Cơ Đốc Nhân chúng ta cần phải:

- Phục tùng nhà cầm quyền (Rô-ma 13:1; Tít 3:1; 1 Phi-e-rơ 2:13).
- Tôn trọng nhà cầm quyền (Rô-ma.13:7; 1 Phi-e-rơ 2:17).
- Ủng hộ nhà cầm quyền (Ma-thi-ơ 22:21; Mác 12:17; Lu-ca 20:25; Rô-ma 13:6-7).
- Cầu nguyện cho nhà cầm quyền (1 Ti-mô-thê 2:1-2)
- Tham gia vào nhà cầm quyền (xem phần: Tham Gia Chính Trị)

Trong bốn sách Phúc Âm, chúng ta thấy Chúa Jêsus cũng vâng phục nhà cầm quyền. Đứng trước mặt PhiLát, Chúa Jêsus nói rằng, *'Nếu chẳng phải từ trên cao đã ban cho người, thì người không có quyền gì trên ta; vậy nên, kẻ nộp ta cho người là có tội trọng hơn nữa....'* (Giăng 19:11)

Phao-lô và Phi-e-rơ cho biết trong 1 Phi-e-rơ 2:13, Tít 3:1, và Rô-ma 13:1-5 là khúc Kinh Thánh ai cũng biết về việc vâng phục nhà cầm quyền. Kể cả hoàng đế Nê-rô đương thời, là hoàng đế độc ác mà chính Phao-lô và Phi-e-rơ đã tử đạo dưới sự bắt bớ của hoàng đế này.

Nhà cầm quyền là **ở dưới Đức Chúa Trời, chứ không phải là Đức Chúa Trời**. Luật pháp của nhà cầm quyền nằm ở dưới luật pháp của Đức Chúa Trời, chứ không phải là luật pháp của Đức Chúa Trời. Chúng cần phải phân biệt hai điểm này.

Chúng ta cần phải vâng phục nhà cầm quyền ngoại trừ khi nhà cầm quyền đi ngược lại với lời của Thánh Kinh dạy.

Những cách không vâng phục:

Là những người Cơ Đốc, đôi lúc chúng ta cần phải đối diện với một số nan đề về việc bất tuân nhà cầm quyền. Chúng ta cần phải biết sự giới hạn hay mức độ về sự không vâng phục của chúng ta. Và trong sự bất tuân nhà cầm quyền, chúng ta cần phải biết có những gì chúng ta được phép làm và không được phép làm mà hợp lý với Thánh Kinh.

Điểm thứ nhất:

Chúng ta có thể bất tuân nhà cầm quyền khi nào nhà cầm quyền bắt buộc hay cấm chúng ta làm một việc gì đó hoàn toàn trái lại với Thánh Kinh. Và trong Thánh Kinh có cho chúng ta thấy những trường hợp này:

Mấy bà mẹ bất tuân lệnh vua Pharaôn giết chết mấy em bé trai mới sanh. (Xuất Ê-díp-tô ký 1)

Áp-đi-a dẫu 100 tiên tri của Đức Chúa Trời, trong khi Giê-sa-bên muốn giết hết. (1 Các Vua 18)

Ba chàng trai Hê-bơ-rơ trẻ bất tuân lệnh vua thờ lại hình tượng. (Đa-niên 3)

Đa-niên bất tuân lệnh vua, mà tiếp tục cầu nguyện với Đức Chúa Trời mình. (Đa-niên 6)

Các sứ đồ vẫn tiếp tục giảng đạo, mặt dẫu nhà cầm quyền cấm họ. (Công Vụ 5:29)

Nhưng hãy nhớ rằng, khi chúng ta bất tuân nhà cầm quyền vì một lý do nào đó, thì đôi lúc chúng ta cũng phải trả giá rất cao, chẳng hạn như ba chàng Hê-bơ-rơ bị thấy vào lò lửa, Đa-niên bị quăng vào hang sư tử, và các sứ đồ phải bị bỏ tù.

Điểm thứ nhì:

Chúng ta cần phải phân biệt giữa 'cho phép' (free to do) và 'bắt buộc' (force to do). Chẳng hạn như nhà cầm quyền cho phép 'phá thai tự do' hoặc 'đồng tính luyến ái' được phép kết hôn (marriage). Trong những trường hợp này, vì nhà cầm quyền không bắt buộc mọi người phải 'phá thai' hoặc phải 'lấy người đồng phái', thì chúng ta không có gì mà bất tuân, chỉ không làm theo mà thôi; mặc dù những điều đó đi ngược lại với Thánh Kinh.

Điểm thứ ba:

Cũng có trường hợp mà chúng ta thấy hoàn toàn khác biệt giữa hai điểm nói trên. Chẳng hạn như nhà cầm quyền cấm không cho tụ tập lại để thờ phượng Chúa tại thánh đường (nhưng cho phép thờ phượng tại tư gia); hoặc cấm giáo viên dạy về thuyết sáng tạo, nhưng chỉ dạy về thuyết tiến hóa.

Nếu nhà cầm quyền cấm không cho phép tụ tập lại để thờ phượng Chúa tại thánh đường, thì chúng ta có thể tụ tập lại tại tư gia mà thờ phượng. Và nếu chúng ta không muốn dạy học sinh về thuyết tiến hóa ở trường học, thì chúng ta có thể dạy thuyết sáng tạo ở trường tư, ở ngoài trường, hoặc tìm công việc khác.

Điểm thứ tư:

Chúng ta sống trên một đất nước tự do phát biểu ngôn ngữ, ý kiến và có thể xuống đường biểu tình bất cứ điều gì mình không đồng ý với chính sách của nhà nước. Chúng ta là công dân Hoa Kỳ, chúng ta có quyền xuống đường biểu tình, nhưng chúng ta phải biểu tình theo đúng pháp luật. Có nghĩa là chúng ta không gây tổn thương cho một bất cứ người nào, hoặc làm hư hại tài sản của người khác.

Hiện nay tôi thấy có hàng ngàn người vì muốn hòa bình, cho nên họ xuống đường biểu tình chống chiến tranh với Iraq, chống tổng thống Bush. Họ cho rằng đó là quyền tự do của họ, họ chặn đường làm cản trở lưu thông, chửi rủa những ai không cùng quan điểm với họ, phá hoại tài sản công cộng, liệng đá hoặc những chai thủy tinh vào cảnh sát.

Tôi thấy những người này đã hoàn toàn làm trái ngược lại với điều mà họ muốn phát biểu. Họ muốn hòa bình, nhưng những việc làm của họ thì lại như là chiến tranh. Hơn nữa, họ có quyền gì? Có quyền làm cản trở lưu thông sao? Họ có biết là khi làm cản trở lưu thông như vậy, là họ đã làm ảnh hưởng đến công ăn việc làm của hàng ngàn người khác hay không? Cách đây mấy tháng trước, vào một buổi sáng tại Los Angeles có một người vì muốn tự tử, cho nên anh ta đứng trên cầu để nhảy xuống Freeway tự tử; vì thế cho nên cảnh sát phải chặn hết xe lại và làm cho kẹt xe mấy tiếng đồng hồ chỉ vì một người muốn tự tử. Chúng ta hãy nghĩ thử có biết bao nhiêu người trễ việc làm, và vì trễ việc làm cho nên hàng xướng của những người này không sản xuất đủ hàng hóa để giao hàng, và như vậy thì làm ảnh hưởng đến những hàng xướng khác, và cứ dây truyền liên tiếp như vậy. Còn những chiếc xe chẳng hạn như Fed-Ex cần phải giao những món hàng đúng giờ, còn những người trễ ra phi trường để lên máy bay, những bác sĩ cần phải vào phòng mổ để giải phẫu cứu người, những công ty đang chờ thợ sửa computer mới có thể hoạt động được...v.v.

Cho nên khi chúng ta xuống đường biểu tình vì lý do nào đó, chúng ta cần phải cẩn thận mà không làm trái lại pháp luật, và không làm thiệt hại, hay tổn thương đến người khác.

Điểm thứ năm:

Thánh Kinh cho chúng ta thấy rằng sự bất tuân nhà cầm quyền chính đáng, phải là sự bất tuân không dùng bạo lực hoặc nổi loạn. Chúng ta không thấy những bà mẹ dùng bạo lực hoặc nổi loạn để chống vua Pharaôn khi ra lệnh giết những em bé trai mới sanh. Khi bị vua Pharaôn áp bức, thì dân Do Thái cũng không nổi loạn lên để đảo chánh. Và chúng ta cũng không thấy các sứ đồ dùng bạo lực để chống lại nhà cầm quyền, hay nổi loạn lên để lật đổ chánh quyền. Ngược lại như chúng ta đã thấy, bất tuân nhà cầm quyền đôi lúc phải trả giá bằng mạng sống mình.

Chúa có thể dùng con người để lật đổ chính quyền đương thời, nhưng qua Thánh Kinh, chúng ta không thấy Cơ Đốc Nhân dự phần trong việc nổi loạn lên để đảo chánh. Vì Trong cuộc đảo chánh hay nội chiến, có 2 chính quyền, Cơ Đốc Nhân phải theo nền tảng của Thánh Kinh tức là tuân phục nhà cầm quyền đương thời cho đến khi có chính quyền mới cai trị cách rõ ràng.

Mặc dầu người kính sợ Chúa sống dưới chế độ độc ác đến đâu nữa, chúng ta cũng không tìm thấy sự nổi loạn hay đảo chánh trong Thánh Kinh. Nhưng chúng ta thấy họ có thể bỏ trốn, như Đa-vít chạy khỏi Sao-lơ, Ê-li chạy khỏi Giê-sa-bên (1 Các Vua 19:1-3). Thiên sứ bảo Giô-sép và Ma-ri bỏ con trốn khỏi vua Hê-rốt (Ma-thi-ơ 2). Phao-lô bảo phải vâng phục Nê-rô (nhà cầm quyền), chớ không phải đảo chánh. Sô-lô-môn nói *'Hỡi con ta, hãy kính sợ Chúa và vua; chớ giao kết với những kẻ phản loạn.'* (Châm Ngôn 24:21).

Hơn nữa qua Thánh Kinh chúng ta thấy rằng những ai chống lại nhà cầm quyền, hay những người lãnh đạo đều bị Chúa phạt. Chẳng hạn như: Cô-rê, Đa-than, và A-bi-ram nổi lên chống Môi-se, rồi bị đất hả miệng nuốt sống (Dân số ký 16). Áp-sa-lôm âm mưu phản loạn cùng vua Đa-vít, rồi bị giết (2 Sa-mu-ên 15).

Chiến tranh chính đáng hoàn toàn khác với nội chiến. Trong cuộc chiến tranh chính đáng chúng vì tự vệ, hay vì bảo vệ sự an toàn cho quốc gia để chống lại quốc gia xâm lăng, hơn nữa trong cuộc chiến tranh chính đáng là do nhà cầm quyền khởi sự. Còn trong cuộc nội chiến thì do dân chúng mà gây ra, cho nên chúng ta nhớ là hai cuộc chiến này hoàn toàn khác nhau. Tóm tắt lại, là Cơ Đốc Nhân chúng ta không bao giờ tham gia trong việc đảo chánh hay nổi loạn để lật đổ chánh quyền.

Tham gia chính trị:

Trong Thánh Kinh không bảo chúng ta tham gia chính trị, nhưng Thánh Kinh cũng không cấm chúng ta làm chính trị. Nếu cho rằng Cơ Đốc Nhân không nên tham gia vào chính trị, thì chúng ta cần phải xem xét kỹ lại về điều này.

Chúng ta sống trong chế độ dân chủ, mặc dù chúng ta là Cơ Đốc Nhân nhưng chúng ta cũng là công dân của quốc gia đó thì chúng ta được quyền bỏ phiếu bầu cử để chọn người có tiêu chuẩn đạo đức như chúng ta. Nếu chúng ta bỏ phiếu để tìm người có niềm tin đạo đức như chúng ta, mà không ai ra ứng cử thì tại sao chúng ta lại bỏ phiếu để tìm người có tiêu chuẩn đạo đức như chúng ta?

Nếu chúng ta cho rằng Thánh Kinh cho phép chúng ta ghi danh vào hàng ngũ binh lính, nhưng không làm chính trị, thì cho đến cấp bậc nào mới gọi là làm chính trị. Vì trong hàng ngũ binh lính có những cấp bậc khác nhau, cao thấp, chẳng hạn như: trung sĩ, trung tá, trung tướng...v.v. Chẳng lẽ những cấp bậc này không cho là chính trị sao? Hay là ghi danh vào binh lính rồi, thì cứ nằm hoài ở đó và từ chối khi được lên chức?

Và nếu chúng ta làm trong những cơ quan chính quyền thì sao? Vì bất cứ những chính sách nào được đưa ra, thì phải trải qua nhiều giai đoạn mới quyết định và thành. Từ người đi phát hay đáng những tờ quảng cáo về một chính sách, hay một ứng cử viên nào đó, đến những người in ra những tài liệu đó, và cho đến những người viết ra những tài liệu đó. Mặc dầu những người này không dính liểu trực tiếp đến việc làm chính trị, nhưng họ đã gián tiếp và có dính liểu đến chính trị rồi.

Cho nên đến mức độ nào thì chúng ta mới được làm và không làm?

Như tôi đã nói ở trên, Thánh kinh không bảo chúng ta tham gia chính trị, và Thánh Kinh cũng không cấm, nhưng thật ra Thánh Kinh cho chúng ta biết có nhiều người tin kính Chúa làm chính trị dưới quyền của vua chúa ngoại đạo.

Cựu Ước:

1. Giô-sép nhận làm thủ tướng nước Ai Cập, chỉ dưới quyền vua Pha-ra-ôn (41:40-43)
2. Áp-đi-a là người kính sợ Đức Chúa Trời, cũng là quan gia-tể của vua Y-sơ-ra-ên là A-háp (1 Các Vua 18:3-4)
3. Na-a-man sau khi đã được chữa lành bị phung và thờ phượng Đức Chúa Trời, ông vẫn tiếp tục làm tướng của nước Sy-ri. (2 Các Vua 5)
4. Vua A-su-ê-u tặng Mạc-đô-chê lên giữ chức vụ thủ tướng thay cho Ha-man (Ê-xơ-tê 8:1-2, 15)
5. Đa-ni-ên, Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-nê-gô làm thống đốc xứ Ba-by-lôn, dưới quyền vua Nê-bu-các-nết-sa (Đa-ni-ên 2:48-49)

Tân Ước:

6. Viên đi trưởng La-mã là người có đức tin lớn xin Chúa chữa lành cho đầy tớ mình hết bại liệt trong Ma-thi-ơ 8:5-13. Chúng ta cũng không thấy ông xin từ chức.

7. Những người quân nhân sau khi tin nhận Chúa qua Giăng Báp-tít, thì hỏi Giăng là họ phải nên làm gì. Giăng trả lời rằng, đừng áp bức, hay vu cáo, hoặc tống tiền dân chúng. Có nghĩa là hãy làm những người quân nhân tốt giúp ích cho xã hội, cho cộng đồng, cho dân chúng. Chớ Giăng không bảo họ phải rời hàng ngũ binh lính mình, hay là đi giải ngũ (Lu-ca 3:14).

8. Hoạn quan trong Công Vụ 8:27 là một quan hầu của nữ vương Can-đát Ê-thi-ô-bi. Sau tin nhận Chúa, chúng ta không thấy bằng chứng gì cho rằng ông bỏ chức vụ làm quan của ông.

9. Cọt-nây là đi trưởng của quân đi Y-ta-li, kính sợ Đức Chúa Trời và tin nhận Chúa. Và chúng ta cũng không thấy ông hay các sứ đồ bảo ông bỏ chức vụ đi trưởng của mình (Công Vụ 10).

10. Sê-giút Phao-lút là quan trấn thủ La-mã, sau khi tin nhận Chúa qua Phao-lô và Ba-na-ba, thì cũng không thấy ông xin thôi việc (Công Vụ 13:6-12).

11. Trưởng tù ở thành Phi-líp trong Công Vụ 16:27-36, sau khi tin nhận Chúa ông cũng tiếp tục làm chức vụ mình như thường, không thấy gì thay đổi.

Nếu chúng ta tham gia vào chính trị, thì có một số điều mà chúng ta cần phải để ý. Đó là chúng ta dùng Thánh Kinh làm nền tảng trong sự phục vụ cho đồng bào, cho xã hội, cho quốc gia và tránh vì uy quyền hay danh vọng cho chính mình. Hơn nữa, trong việc làm chính trị, mt người rất dễ bị cám dỗ trong sự cạnh tranh với người phản đối mình (opponent); đôi lúc mình muốn được thắng cho nên dùng nhiều thủ đoạn mà không phù hợp với Thánh Kinh, chẳng hạn như: nói xấu về người phản đối mình, làm mọi cách để cho người ta bỏ phiếu cho mình, gian lận trong việc tiền bạc, hối lộ, tham nhũng, hay lạm dụng chức quyền.

Và trong khi làm chính trị, nếu có những điểm hoặc những chính sách đi trái ngược lại với luật pháp của Thánh Kinh, thì người đó phải làm như Daniên đã làm nếu ở dưới chế độ độc tài, tức là không làm theo và chịu hình phạt. Hoặc ở dưới chế độ dân chủ, thì người đó không có cách nào hơn là từ chức nếu không thay đổi được chính sách đó.

Nhưng cũng hãy nhớ rằng, trong những nơi tối tăm nhất là nơi mà cần ánh sáng nhất. Nơi nào cần sự giữ gìn và bảo tồn cho khỏi hư thối, thì nơi đó cần muối nhất, muối mặn chừng nào thì người ta cần nhiều chừng nấy, nếu muối mặn mà không dùng thì thật là uổng.

Trách nhiệm của Hội Thánh:

Trong Thánh Kinh Tân Ước cho chúng ta thấy rằng, trách nhiệm của Hội Thánh là giảng Tin Lành, gây dựng con dân Chúa, và dẫn dắt con người đến thờ phượng Đức Chúa Trời hằng sống. Ngoài ra Hội Thánh cũng lo cho những người nghèo khổ, thiếu thốn như trong Công Vụ đoạn 6, nhưng đây không phải là trách nhiệm chính của Hội Thánh.

Vì nhiệm vụ của Hội Thánh, không phải là tìm cách làm cho xã hội được tốt đẹp hơn, nhưng đem người về với Chúa. Đương nhiên xã hội sẽ được tốt đẹp hơn sau khi có những người nhận được sự cứu rỗi, nhưng nếu Hội Thánh lo việc xã hội và chính trị thì mục tiêu chính của Hội Thánh đã đi sai lạt.

Còn riêng cá nhân muốn tham gia chính trị thì tùy ý, nhưng không đại diện cho Hội Thánh, mà cho chính mình là công dân của quốc gia đó.